Temps Ordinari - Trenta-unè diumenge

Per Administrador el dg., 30/10/2011 - 08:00

Ml 1,14b-2,2b.8-10
1Te 2,7b-9.13
Mt 23,1-12

Amb l'Evangeli d'avui -ja cap el final del temps ordinari de l'any- Mateu ens dóna un recull de paraules de Jesús, molt dures, dirigides contra el judaisme controlat pels fariseus, que es creien amos de la Llei. L'Evangeli de Mateu fou escrit passat l'any 70, un cop destruït el Temple, en el si d'una comunitat de jueus convertits al cristianisme i enfrontats amb el grup de jueus fariseus, refugiats tots ells a la ciutat de Yamnia.**El perill dels bons**Les persones vivim en una cultura, uns valors i uns criteris que van canviant, però que alhora ens van també afaiçonant. I el perill és per a tots. Per això Malaquies, un profeta molest, avisa del perill que tenim els bons, representats pels sacerdots: *"heu abandonat el camí dret i molts s'han allunyat (...) jo faré que tot el poble perdi l'estima i el respecte que us tenia".* Temps difícils avui per l'Església, objecte de crítiques per tot arreu. Temps difícils pels cristians que semblem quelcom passat de moda. És fàcil de dir que la culpa és d'aquesta societat materialista i laïcista. Un altre profeta, el beat Joan XXIII, escrivia una carta als cardenals que es resistien als nous aires de l'Esperit, amb llàgrimes als ulls, i els pregava que es deixessin portar per l'alè renovador del Concili Vaticà II. I és que som humans, com deia aquella nena a la seva àvia, tot mirant un capellà amb sotana que se li veien els pantalons: "a sota d'aquell capellà hi ha un home". No som perfectes, i fàcilment ens sacralitzem perquè tractem amb coses sagrades: la Paraula i la Vida de Déu. Aleshores,jutgem, condemnem, ens creiem superiors als altres i possessors de la veritat absoluta, (*"per haver jutjat amb parcialitat", diu el profeta)* quan només Déu és bo! **Les lloances que a vegades ens poden fer, com per exemple "almenys ambtu s'hi pot parlar" o bé "si tots fossin com tu", em fan mal perquè tots somdel mateix fang. I et fan pensar que alguna cosa hem fet malament.El criteri de Jesús***"De mestre només en teniu un, i tots vosaltres sou germans (...); de pare només en teniu un, que és el del cel; de guia només en teniu un, que és el Crist".* Ho tenim fàcil, doncs. Posem al museu històric tots els altres títols (eminentíssim, reverendíssim, il·lustrísim, summus pontifex,...) i quedem-nos amb el de germanes i germans, amb un sol guia, el Crist, que és el camí que ensporta al Pare.En temps de crisi, el full de ruta és clar i català, com diuen a pagès. No ens perdrem. Ens ho deia ja el concili Provincial Tarraconense (1995): "Sentim el goig d'anunciar l'Evangeli del Regne de Déu i el vivim en la nostra societat concreta, marcada per la secularització i el pluralisme (...) L'Església no ha de dominar el món, sinó que ha d'aportar les energies religioses de la fe,l'esperança i l'amor i això significa pèrdua d'influència social i de poder" que va en la línia del diàleg Església-món" del Concili Vaticà II. No al restauracionisme, sí a l'autenticitat evangèlica!L'exemple de Pau, que es fa, amb la comunitat, *"amable com les mares quan acaronen els seus fills"* ens pot ajudar a tots els servidors del Poble de Déu, del primer a l'últim o bé, en llenguatge més evangèlic, de l'últim al primer. Aleshores el nostre món trobarà en nosaltres allò que espera: no paraules d'home, sinó Paraula de Déu. Perquè una Església que no és servidora -deia el bisbe Guillot- no serveix per a res. Volem creure, doncs, i volem créixer en aquesta fraternitat servidora de la humanitat.

ETIQUETES
VATICÀ II SENZILLESA FRATERNITAT SERVEI